

# Ενθυμούμενος και γράφοντας για τον Άδωνι...

Γράφει ο Θέμης Καλλός\*

**Η**οργανωμένη παροικία αποχαιρέπει τον Ιούλιο έναν αγνό και ανιδιοτελή άνθρωπο που επί δεκαετίες είχε αναπτύξει το δικό του ιδιόρρυθμο στήγμα στα ομογενειακά δρώμενα.

Ο Παναγιώτης Μπουλούμπασης, που αυτοσυστήνονταν σαν «Άδωνις», έφυγε ολομόναχος από αυτό τον κόσμο, με λιγοστούς φίλους και γνωστούς να παρίστανται στην κηδεία του.

Κι όμως, ο άνθρωπος αυτός είχε συχνότατη δημόσια παρουσία και είχε αναπτύξει άμεση επικοινωνία με αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε πηγεσία της παροικίας (προέδρους Κοινοτήτων, ΣΑΕ, διευθυντές εφημερίδων και δημοσιογράφων και άλλους).

Η τυπική γνωριμία μου μαζί του πάει πίσω στα τέλη της δεκαετίας του '80, στο Earlwood στα γραφεία της εφημερίδας «Πατριωτικά Νέα» που εξέδιδε ο αείμνηστος (λησμονημένος κι εκείνος) Σωτήρης Ρεσίπης.

Ο «Άδωνις» σου προκαλούσε αμέσως εντύπωση λόγω της πεπαλαιωμένης αμφίστις τους και της κόμης του, τόσο για την βαφή της όσο και για άλλους λόγους. Διαπίστωσα από νωρίς ότι αρκετοί τον περιγελούσαν.

Αργότερα, τον Ιούνιο του 1990, όταν προσελήφθην ως συντάκτης στον ραδιοσταθμό 2EA (μετέπειτα SBS Radio) έλαβα τηλεφώνημα λίγο μετά το τέλος της πρωινής εκπομπής. Με συνεχάρη για την πρόσληψη και θέλησε να μου δώσει συμβουλές. Εκλάμβανε τον εαυτό του ως δημοσιογράφο και επισταμένα μου μιλούσε (όπως και σε άλλους) για το σχέδιό του να εκδώσει δική του εφημερίδα με τον τίτλο «Κραυγή».

Μάλιστα, όταν συντήνονταν, μοίραζε κάρτες, στις οποίες αναγράφονταν τέσσερις-πέντε επαγγελματικές ιδιότητες, ανάμεσα στους και αυτή του εκδότη της προαναφερθείσας εφημερίδας. Επιπροσθέτως, επειδή ακριβώς είχε αναπτύξει επικοινωνία με την παροικιακή πηγεσία, έχω την εντύπωση πως εκπιμόνεις ότι ήταν και εκείνος μέρος της πηγεσίας και με τις επαφές του «συνδιαμόρφων» τη παροικιακή γίγνεσθαι.

Οι τηλεφωνικές επικοινωνίες μαζί του ξεκινούσαν με πολύ ενδιαφέρον, αλλά ήταν ικανές να τελειώσουν με καυγά. Ήταν φανερό πως ο ίδιος είχε την ανάγκη να μιλάει και οριομένες φορές δεν κατανοούσε ότι ο συνομιλητής είτε από κούραση (μιλούμε τότε για βάρδια από τις 3 το πρωί) είτε από άλλες υποχρεώσεις, δεν μπορούσε να δαπανήσει πολλή ώρα σε μια τηλεφωνική συζήτηση.

Επίσης, αν και βαθύτατα δημοκρατικός άνθρωπος, καμιά φορά δεν μπορούσε



ένα δεχθεί την αντίθετη άποψη, για πρόσωπα και καταστάσεις, με αποτέλεσμα και πάλι να συζητησε να καταλήξει σε ...τσακωμό.

Γνωρίζω παροικιακούς παράγοντες που του είχαν «κόψει» την καλημέρα για ακριβώς τέτοιες διαφωνίες και προσωπικά για πέντε-έξι χρόνια είχαν διακόψει την επικοινωνία παρ' ότι βλέπομασταν σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο σε εκδηλώσεις.

Δεν κρατούσε όμως πείσμα και σίγουρα όχι κακία. Παρ' ότι δεν μιλούσαμε, ήρθε στην κηδεία του πατέρα μου τον Δεκέμβρη του 2010. Και κάπου εκεί αποκαταστάθηκε η επικοινωνία μας. Άλλωστε κι εγώ σαραντάρης πα, είχα μάθει να έχω περισσότερη υπομονή με τους ανθρώπους.

Ο «Άδωνις» ήταν μία σχεδόν μόνιμη παρουσία σε παροικιακές εκδηλώσεις. Μάλιστα ο ιστορικός της παροικίας θα ουναντήσει το όνομά του πρακτικά των επίσιων συνελεύσεων της Κοινότητας καθώς φρόντιζε στην ώρα των Γενικών θεμάτων να λαμβάνει τον λόγο και να τοποθετείται.

Ομολογώ ότι είχα παρατηρήσει διαφορά μεταξύ του λόγου του στις ιδιωτικές συνομιλίες και των δημόσιων παρεμβάσεών του. Όταν μιλούσε ενώπιον ακροατηρίου, είτε διατυπώνοντας θέση είτε υποβάλλοντας ερωτήσεις, ο λόγος του ήταν πυκνός και συγκροτημένος που πρόδιδε άνθρωπο καλλιεργημένο και ευγενή.

Καθώς συχνά συντόνιζα και παρουσί-

έτρεφε μεγάλη εκτίμηση για τον Κώστα Βερτζάγια, τον Χάρη Δανάλη και άλλους, ενώ δεν «σπίκωνε» κουβέντα για τον μακαρίτη τον Τάκη Καλδή. Είχα μάθει (δεν μπόρεσα ποτέ όμως να το επιβεβαιώσω) ότι για ένα διάστημα συστεγάζονταν στα γραφεία τοπικής εκπροσώπησης ελληνικού πολιτικού κόμματος σε κεντρο-δυτικό πραστείο του Σύνδενη. Εκεί υποτίθεται, σε ένα δωματιάκι, πάντα το αρχηγείο της «Κραυγής». Προ 10-15 χρόνων περίπου, παραμονές εκλογών στην Κοινότητα έκανε το όνειρό του πραγματικότητα.

Αφού είχε συνταχθεί αναφανδόν με τον έναν από τους δύο συνδυασμούς εξέδωσε την «Κραυγή» με ένα μόνο φύλλο, μία σελίδα, μπρος-πίσω. Τα γραφόμενά του «έριξαν» λάδι στη φωτιά και στενοχώρωσαν κάποιους από τους νέες/νέους που διεκδικούσαν θέση στο συμβούλιο. Δεν τον ύπτωσα ποτέ γιατί το έκανε και εν πάση περιπτώσει εκείνο το δείγμα κάθε άλλο παρά «δημοσιογραφική δεινότητα» πρόδιδε.

Κάποτε συντρώγαμε σε εστιατόριο στο Brighton. Παραδίπλα καθόταν γνωστός (δύστροπος κατά τον Τάκη Καλδή) μεγαλοεκδότης της παροικίας, ο οποίος σπάνια και ήρθε στο τραπέζι για να χαρετίσει τον «Άδωνι». Το εκτίμησε αφάνταστα. «Ξέρω ποιος είναι και τι πρεσβεύει. Αλλά για κάποιον τρόπο τον πάω», μου είχε πει. Ήταν σαφές, πως εκπιμόνεσε το ότι πολλοί τον περιγελούσαν, αλλά εκείνος ο πανίσχυρος τότε παράγοντας, σπάνια για να του απονείμει χειραψία, εκείνον τον ταπεινό, που άλλοι, λόγω της φυσικής του εμφάνισης και μόνο, τον περιφρονούσαν.

Συμμεριζόμασταν με τον Άδωνι την ίδια αφοσίωση στον Κοινοτικό Θεορμό, αν και φρόντιζε να παίρνει αποστάσεις από το δικό μου Προοδευτικό κίνημα. Επίσης, έτρεφε μεγάλη εκτίμηση για την Ορθοδοξία που οποία θεωρούσε ως οπμέιο αναφοράς για τον Ελληνισμό.

Είχε μεγάλη ανθρωπά και ευσπλαχνία. Είμαι σίγουρος πως αν ήταν ο τύχη του ευλογώσει και γινόταν εύπορος, πέρα από ότι θα εξέδιδε την «Κραυγή», θα βοηθούσε και πολύ κόσμο.

Υ.Γ.: Τόσο το ωράριο εργασίας όσο και το γεγονός ότι πληροφορήθηκα αργοπορημένα δεν μου επέτρεψαν να παραστώ στην κηδεία του, αν και πολύ θα ήθελα να τον «αποχαιρετίσω». Δράπτομαι της ευκαιρίας όμως να πω ένα μεγάλο μπράβο στον Κώστα, τον Χάρη, σαφώς και τον πατέρα Νεκτάριο από το Newtown, που μερίμνησαν για το τελευταίο κατευδόνιο του «Άδωνι».

\* Ο Θέμης Καλλός είναι δημοσιογράφος (Acting Executive Producer στο ελληνικό πρόγραμμα της ραδιοφωνίας SBS). Η εφημερίδα ο Κόσμος τον ευχαριστεί για την τιμή που μας έκανε να μοιραστεί με τους αναγνώστες μας ένα προσωπικό κείμενο με αφορμή το θάνατο του Παναγιώτη Μπουλούμπαση

